

WALTER BRANDLIGT

noodig. Hij stond, alsof er niets bizonders geschied was, de loup te bereiden en vertelde er bij.

II

De visschers van het schiereiland komen en gaan; weinigen blijven er voortdurend wonen. In den winter zijn er de blijvers, de anderen komen niet vóór Mei; dat wil zeggen: in den winter wonen er vijf gezinnen. Dat is alles. Er staan zeven huisjes, dat is ook alles. Maar bovendien zijn er twee kroegen die van Mei tot October de kosten voor een geheel jaar goed maken, want dan komen de visschers.

Het schiereiland is slechts door een zeer smalle landtong aan het vasteland verbonden; achter deze landtong zijn de zoutwinnerijen; enorme witte heuvels in een witte woestijn van zout; boven deze witte vlakke spant zich de hemel strak blauw, en laait de zon vlamme als een vormelooze, reusachtige brand. Boven de zoutwinnerijen spettert het licht, het zout schittert en weerkaatst een bijtende hitte op de kerels die met naakte bovenlijven, in rijen van tien, doorwerken; ze hakken de harde korst tot poeder, verzamelen dit en bouwen er heuvels van. Het zeewater verdampt in de zon en men vindt weer zout; de wereld kan zonder zout niet bestaan en ieder mensch moet wat te doen hebben. Zoo zijn er die leven van de zoutwinning, ze hebben gezichten als maskers, hun haren zijn geel, hun huid lijkt aangevreten door chemicaliën, chloor of salpeter. Om vier uur in den middag gaan de kerels heen, ze gaan om hun wijn te drinken of hun vrouwen te omhelzen; maar den volgenden dag zijn ze er weer.

De landtong naar het schiereiland is smal en vervelend. De zee, links en rechts, lijkt daar een moeras en is een kweekplaats van ongedierte. Er dansen wolken muskieten boven en er zijn groene slangen die het brakke water verkiezen. Dan komt het schiereiland met zijn rotsachtige kust en zijn enorme parasol-dennen. De grond wordt rood en geel, de kleur der klei van het schiereiland; er woedt een razernij van kleuren, harde kleuren, rood en geel en blauw en groen. Op het einde van het schiereiland staan de weinige huisjes waar de blijvers wonen. Twee huisjes staan westwaarts, honderd meter van het haventje waar weer vier andere huisjes en de beide kroegen te vinden zijn. Honderd meter naar oostelijke richting, tegenover de twee groote rotsen, dien men „les parents” noemt, omdat één grooter is dan de andere, staat nòg een huisje. En dat is alles.

In het huisje, tegenover vader en moeder, woonde de vrouw Maria, bij wie de meeste visschers die des zomers kwamen en die maanden lang om de kleine haven verblijf